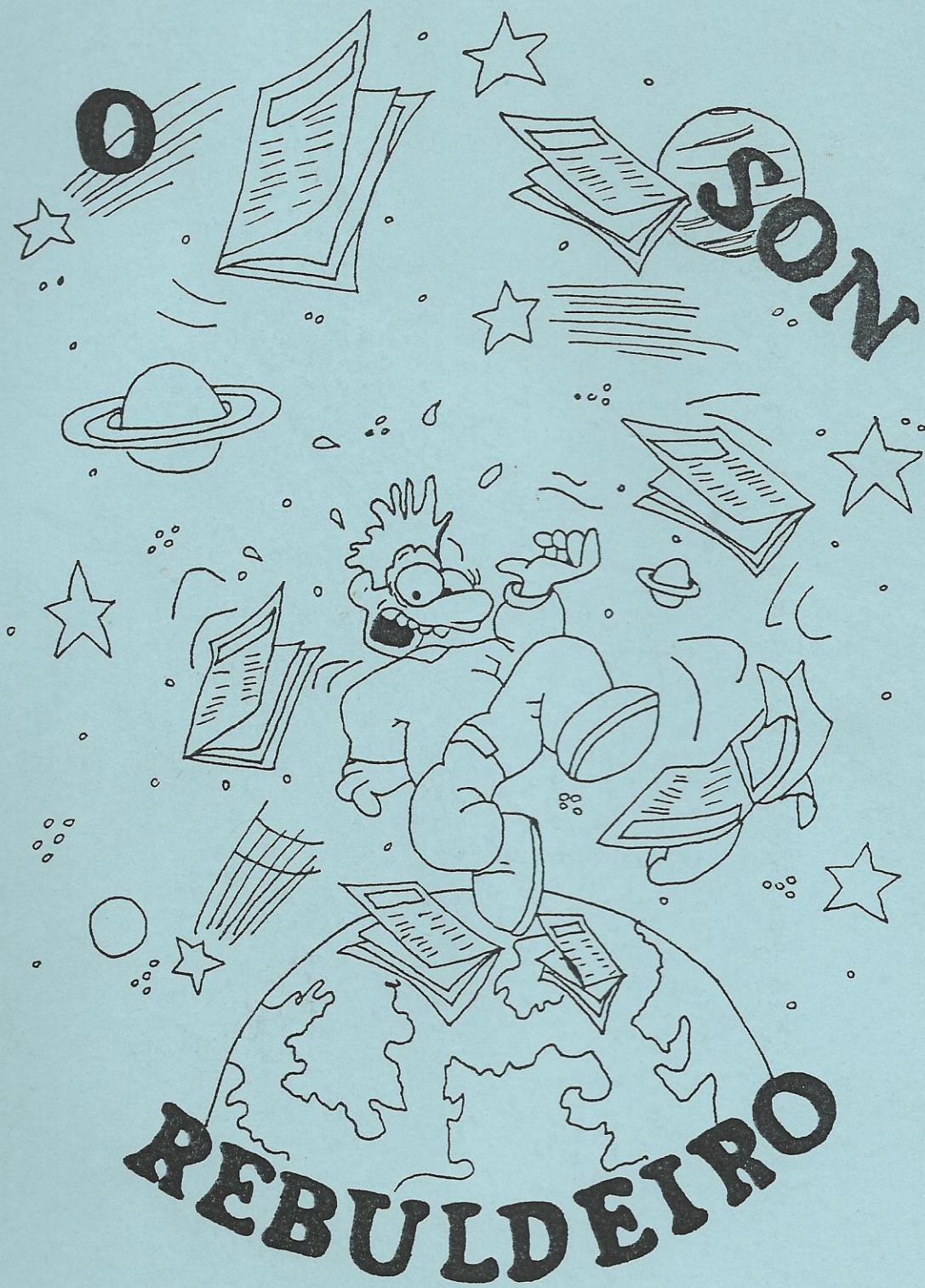

I.E.S. MONTE DAS MOAS

Nº 6

Editorial

Detrás de cada proxecto que nace, sempre hai illusión, entusiasmo E gañas de ofrecer algo bo. O noso desexo primordial é que chegemos a ter voz propia e facer chegar a que nos lea o xa famoso "*espíritu rebuldeiro*". Outro fin desta revista é expresar as inquedanzas do noso tempo, as que máis interesan á nosa xente por iso, a partir de nos remitir acertadamente aos valores intrínsecos de cada quen, esta revista esta feita para que os leitores e leitoras se emocionen, se rían a gargalladas, choren (que potito!) como se estivesen vendo "Campeón" e tamén lle den un pouquiño ao coco (que de cando en vez non está mal).

O Son Rebuldeiro no seu Nº6, ofrece relatos, poemas, críticas, mensaxes e deportes cunha variedade e calidade certamente recoñecida por todos, os nosos leitores.

Temos que agradecer a Xanina (e que se entere todo mundo!), Todo o que fixo pola revista pois sen ela e sen o seu apoio este número non podería chegar a publicarse, e tamén queremos lembrar-vos que coa vosa colaboración publicaremos o número sete casi ó final do curso.

E antes de despedirnos quero contarvos unha cousiña: Daniel e Anxo (os indiscutibles directores de O Son Rebuldeiro). Non teñen cita para o Sábado que ven, así que se algunha rapaza de bo corazón quere quedar con eles non teremos ningún reparo en facilitarlle o seu número de teléfono e de conta corrente (por suposto).

ADEUS e gracias por confiar unha vez máis en todos nos.

Pd: Estamos abertos a calquer tipo de crítica constructiva para mellorar nos vindeiros números, pero por favor non nos poñades a parir! Graciñas.

Dirección

*Angel Loureiro
Daniel L. López*

Coordinación Xeral

Alexandrina Fernández O.

Coordinadoras Xerais

*Gemma Torre
Monserrat Gariua
Laura B. García*

Colaboracións:

GUFYCIT
Javi
Leli
Margarita Álvarez
Laura B. García
Samuel Carreño
Isabel García
Maria G. Estevez
Elena G. Ladrón de Guevara
Aimudena L. Peña
Vanessa L. Vázquez
Fernando O. Calvino
Silvia P. Galdo
Monserrat Q. Basoa
M. Vanessa Sánchez
David S. Peña
J. Antonio S. Santo
Diego T. Pérez
Xosé M. T. Eiranova
Begoña Vázquez
Gema V. Domínguez
Fátima M. V. Emiz

Unha Confusión Conceptual

“Expresións Ilóxicas Dos Alumnos”

“Os alumnos convocan unha folga” ¡Ja, Ja, Ja!
 “Todos a Folga” ¡Je, Je, Je!
 “Que, ¿Imos a folga?” ¡Ji, Ji, Ji!
 “Os Sindicatos de estudiantes convocan unha folga” ¡Jo, Jo, jo!
 “Hoxe, houbo folga de estudiantes” ¡Ju, Ju, Ju!
 “¿Por que hai folga?” ¡Ja, Je, Ji, Jo, Ju!

Non ten sentido decir que os alumnos teñen dereito á folga, pois trátase dun dereito dos traballadores e os alumnos non son traballadores.

Unha folga presupón unhas condicións de índole laboral determinadas e reflexadas nun contrato, e unha determinada situación social, por exemplo ameaza da perda dun posto do traballo. O contrato é legal na medida que ten o recoñecemento xurídico axeitado.

Cando os alumnos “fan folga” deben acepta-las tepercusións causadas por dito feito. Hai que decir que o dereito a folga é un dereito fundamental dos traballadores e, ademáis uns dos criterios para diferenciar unha sociedade democrática de outra que non o é.

Polo tanto, non ten ningún senso decir que os alumnos e os mestres teñen dereito a asistir ou non a clase, xa que asistir a clase non é un dereito, senón un deber.

Pero, por outra banda ten senso dicir que os alumnos e os mestres teñen dereito a protestar. Porque é un dereito fundamental da liberdade de expresión (outro criterio máis para distinguir unha sociedade democrática dunha que non o é).

“Expresións Ilóxicas Dos Mestres”

“Non compartimos os motivos da folga dos alumnos” ¡Ja, Ja, Ja!
 “Os alumnos deben apoiarnos nas nosa reivindicacións laborais” ¡Je, Je, Je!
 “Estou en folga pero me atoparedes no instituto” ¡Ji, Ji, Ji!
 “Tendes que ser maduros e non facer folga” ¡Jo, Jo, Jo!
 “Total imos cobrar igual” ¡Ju, Ju, Ju!
 “Deberíamos apoiar a folga dos alumnos” ¡Ja, Je, Ji, Jo, Ju!

Tamén, se pode dicir que en determinadas circunstancias, os alumnos non deben asistir a clase como son os casos de: inxusticias flagrantes, cando os dereitos fundamentais do alumno son violados, insultos por parte dun mestre, contaminación ambiental perigosa para a saúde...

Hai que dicir que debe haber uns límites á hora de facer unha protesta e para os mestres os límites son os dereitos dos alumnos a recibir unha educación, e dicir, límites ético-xurídicos.

Finalmente queremos dicir, e dicimos, que parece contradictorio que os mestres critiquen o feito de que nós vaimos a folga sen sabe-los motivos da mesma cando eles tampouco os coñecían na súa etapa de estudiante, quizás mesmo agora tampouco os coñezan.

O Gaiteiro das Estrelas

Carlos Núñez

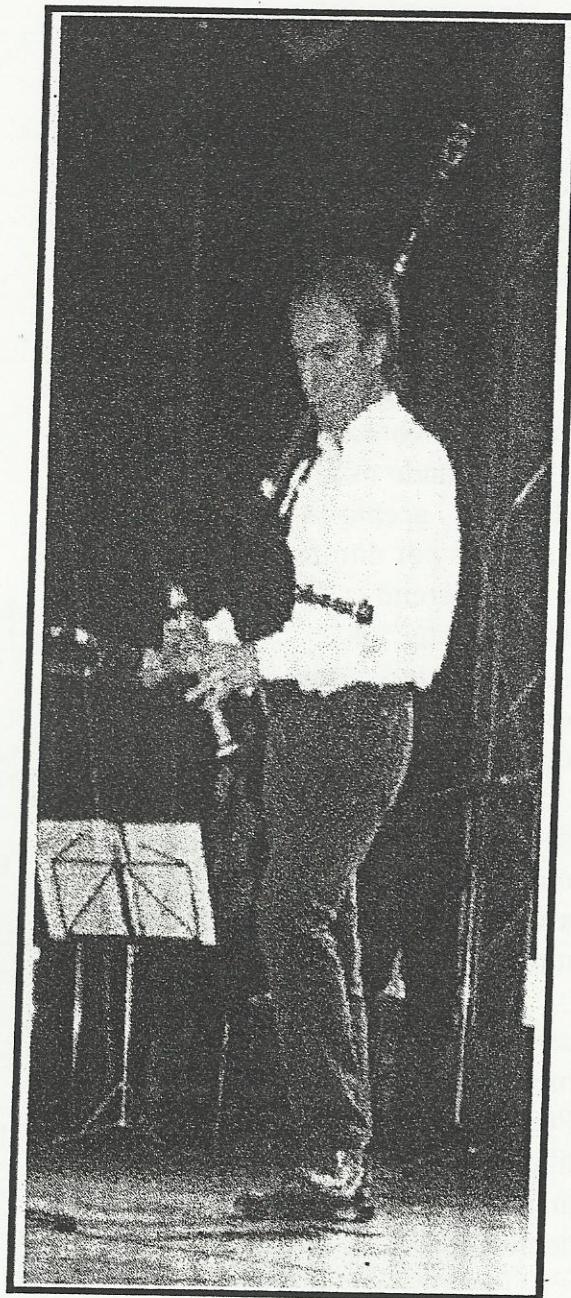
Isto que vos vou contar sucedeu no Carnegie Hall de New York, o día da homenaxe a The Who, en febreiro do 94. O final sobre o escenario estaban feitos unha piña, Lou Reed, Alice Cooper, Spin Doctors, Pearl Jam... toda esa xente. Pero tamén había un rapaz novo de vinte anos máis ou menos con chaleco de fieltrio e botóns plateados que tocaba... ¡Unha Gaita!

Ben, pois ao día seguinte a prensa acordouse de Carlos Núñez pola gaita. Decían que aquel mozo. Mister Núñez, facía con ela o que Hendrix coa guitarra. Desatar unha tormenta, chover estrelas... o que el quería.

Contan que no berce asubíaba ós catro meses, e é que este gaiteiro, nacido en Vigo fai 23 anos aproximadamente, comeza a ser unha lenda da música celta. Colleu a gaita por primeira vez aos oito anos... e mareouse. Os trece actuou coa Orquesta Sinfónica Bretona, no festival celta de Loriente, na Bretaña francesa. Os dezaseis anos marchou a Irlanda, a un cursiño de gaita, cos seus aforros. Anos despois, no festival celta de Moaña conseguía o seu sono de actuar nun escenario con "The Chieftains" e tocar ao lado do rei Paddy, o cal diría despois del: "Carlos é un xenio tan grande, que ás veces cando tocamos con el, roubanos o espectáculo. Hai que vixialo". En 1989 a gaita de Carlos Núñez daba vida á banda sonora de "La Isla del Tesoro" interpretada por Charlton Heston.

Con 24 anos é profesor de gaita no conservatorio de Vigo e compartiu escenario Bob Dylan, Sinead O'Connor, Lou Reed, Ry Cooder, Pearl Jam, Dulce Pontes...

E que para el, o importante é mostrar a nosa música por todo o mundo.

Rosalía

Un Sex-Symbol dos Noventa**Demi Moore**

Demetria Gene Guynes. Naceu o 11 de novembro de 1963 en Roswell, Novo México (EEUU). Filla dun pai, vendedor de xornais, e dunha nai, ama de casa. Sufriu unha infancia difícil, vivía nunha caravana, cos seus dous pais alcohólicos, e debido ao traballo do seu pai, constantemente estaban a cambiar de lugar o que lle ocasionou a perda dunha xuventude e duns estímulos. Con trece anos xa tiña percorrido media América, xa cambiara 50 veces de domicilio, unha cifra escalofriante para unha rapaza tan pequena. Ademais disto tivo que superar dous divorcios; do seus pais e para máis "Inri" unha semana antes de cumplir os dezaoito, o seu pai decidiu rematar coa súa vida, suicidándose. Todo isto ocasionoulle a boa de Demi uns excesos coas drogas e co alcohol, que logo da rodaxe da película "St. Elmo Punto de Encontro" (1984), xa estaba completamente rehabilitada.

Demi pertence á categoría das estrelas, inexplicables, capaces de producir no público un virus descoñecido. Ela ainda que non é unha actriz insuperable non se pode decir que non fai esforzos para engatusar e convencer ao público.

Segundo o costume de que o importante e que falen de ti, ainda que o fagan mal. A Moore conseguiu crear arredor de todo o que fai unha grande expectación. Ela aplica sempre nos seus proxectos a técnica do striptease prometer más do que realmente ensina. As aparicións en revistas americanas como "Vanity Fair", "Rolling Stones", embarazada, espida co corpo pintado, con apariencia varonil... e os seus continuos cambios de "look" (a súa última tolemaia foi raparse os seus cabelos para a súa próxima película), fan que a xente a increpe. Pero ninguén pode negar que non ten nada do que se poida criticar, nove anos casada con Bruce Willis ao que conseguiu namorar e quitarlle a fama de borracho empedernido e mullereiro. Ela estaba tan segura da relación que deixou na estacada a Emilio Estévez, co que levaba trece anos, e decidiu apostar por Bruce, e a aposta saíulle rendable. Teñen tres fillas estupendas (Rumer, Scoute Talluhah). E a parella nestes intres e unha das más imponentes de Hollywood, se tivesen que facer declaración conxunta deberían englobar unhas gañanzas de arredor de vinte mil millóns de pesetas.

Filmografía de Demi

- 1982. "Choices"
- 1983. "Os Tulos do Bisturí"
- 1985. "Lío en Río" (**)
- "Click, Click" (***)
- 1986. "St. Elmo Punto Encontro"(**)
- 1987. "¿Que Pasou Onte a Noite?"(***)
- 1989. "A Séptima Profecía" (***)
- 1990. "Nunca Fumos Anxos" (****)
- 1991. "Ghost Máis Alá do Amor" (*****)
- 1992. "O Gran Lío" (**)
- "Pensamentos Mortais" (*)
- "Unha Bruxa en Nova Iorque" (****)
- 1993. "Algúns Homes Bos" (*****)
- 1994. "Unha Proposición Indecente" (*****)
- 1995. "Acoso" (***)
- "A Letra Escarlata" (*****)
- 1996. "Coacción a Un Xurado" (****)
- "Amigas Para Sempre" (**)
- "Streptease" (***)
- 1997. "O Xorobado de Notredam" (Voz) (*****)

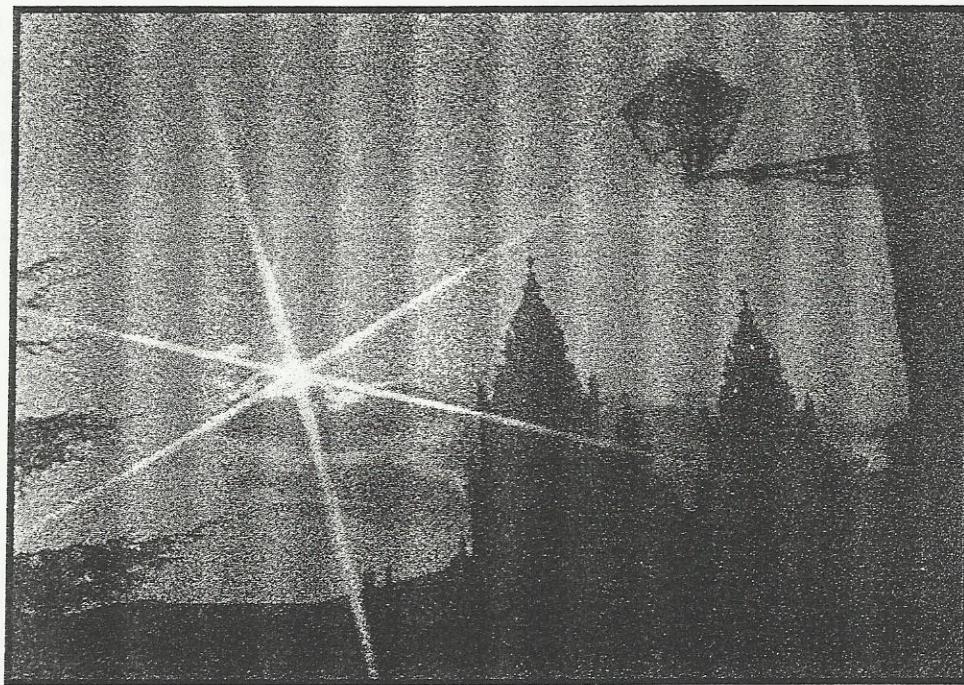
Películas Recomendables:
***** Moi Boa, (****) Boa, (**) Regular (**) Mala (*) Mala

Daniel L. Lopez

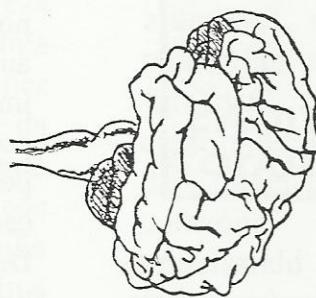
Un Mañán Tempraneiro

En virtude dunha cor
muda e inerte
meus ollos desprenden
unha bágoa oculta, coa diferencia
dun existir causado
e a penuria
dun vivir nun nada tan puro.

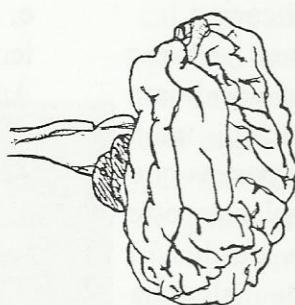
Cos versos
realizando conxeturas
do nunca chegar,
espera miña alma
que a pálida luz,
dun día encantado,
alume e os seres
que mortos,
eu tristura,
esperan a ilusión.

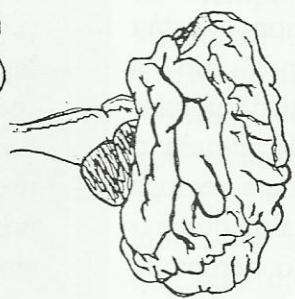
Samuel

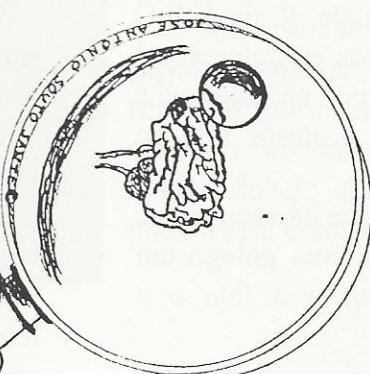
CEREBRO
DUN BRANCO

CEREBRO
DUN NEGRO

CEREBRO
DUN XITANO

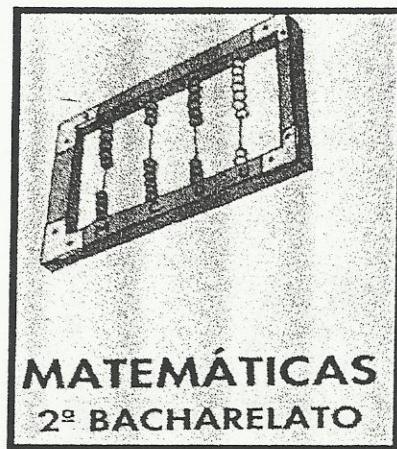

CEREBRO
DUN RACISTA

O Profesorado

Usa o Castelán en Clases de Galego

Este ano algúns libros veñen escritos en galego pero ningún profesor imparte este idioma na explicación.

O comprares os libros ves que case todos estanche escritos no idioma de Galicia, e iso dache unha motivación especial xa que pensas que por fin se vai intentar implantar este idioma. Pero tal é a túa desilusión cando os profesores de algunha materias falan en castelán

Desta forma non están axudando nin os alumnos nin a Galicia, xa que a nós nos gustaría falar o noso idioma, pero cando alguén o fala os demás rinse del coma se fose un paleto e non se dan conta de que é o noso idioma e como non o herdemos vai extinguirse.

Así, os mozos de 4º de E.S.O chegan á confusión nos exercicios por mor de que están escritos en galego e á hora de correxilos o profesor fala en castelán.

A conclusión que se saca é que polo ben noso e do idioma galego ten que haber relación entre a fala e a escrita nas materias.

Monserrat Q. Basoa
Xose M. T. Firanova

Dictaduras Non, Graciñas

“Non tedes dereito a folga”.

Este é o único argumento utilizado polos nosos “Superiores” ademáis de “non hai folga porque non me dá a gana”. (Dicía alguén).

Nesta oportunidade de manifestar e dicir libremente a nosa opinión, queremos comunicar á xente o noso sentimento de impotencia, ante a autoridade tan dictatorial que é impartida ás veces por parte duns poucos. Gostaríamos dicirlles a esas persoas que, para a súa desilusión, caeu nas nosas mans a declaración de Dereitos e Deberes dos alumnos que limos, como non! Con grande interese, e, cal non sería a nosa sorpresa ao lermos:

Artigo 26- “... os alumnos teñen dereito á libertade de expresión...”

Artigo 27- “...os alumnos teñen dereito a manifestar a súa discrepancia respecto ás decisións que lle afecten..”

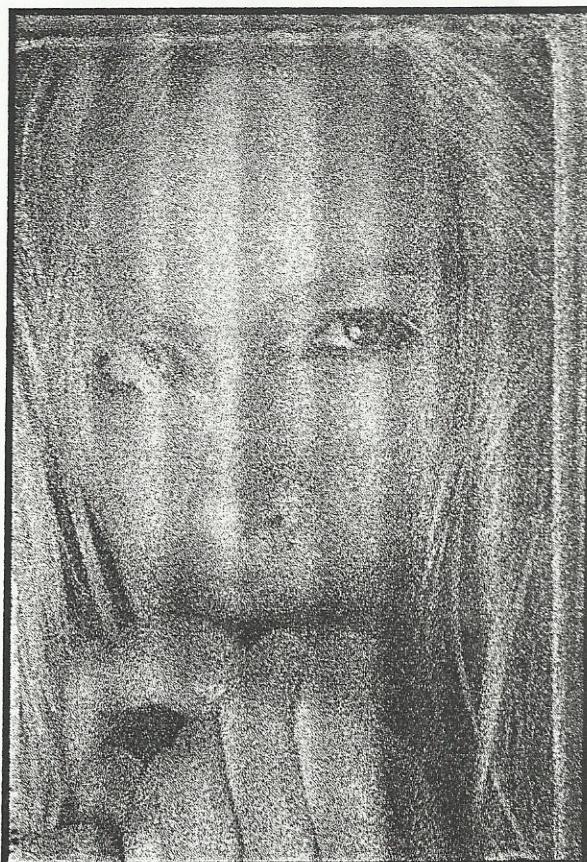
¿Qué é isto? ¿Non o teñen en conta? Por favor, non nos tomen o pelo, que xa non somos nenos de doce anos (sen ánimo de ofender). Non nos meten medo coas súas ameazas porque xa somos persoas, en maior ou menor medida, temos os nosos criterios, e as nosas ideas, quen ninguén pisará, simplemente por estar na Directiva do centro.

Ninguén ten dereito a mandar unha falta grave á casa, que constara no noso expediente académico por tentar manter unhas ideas e reclamar uns dereitos máis que xustificados. Nós somos o poder e o futuro e vostedes estánnolo a quitar, a quitar as ilusións de loitas pola xustiza. Xa temos bastante desgracia co noso goberno, por favor, non fagan vostedes o mesmo. Graciñas.

Alumnas do I. B. Monte das Moas

Querido Amor Perdido:

O tempo xirou coma un rodicio dende a última vez que nos vimos; áinda podo recordar aqueles últimos intres que pasamos xuntos naquel sitio rodeado de amaneiros e grandes pelouros, nos que a tristeza invadía ós nosos corazóns; a miña gorxa parecía uhn niño de arames que pretendían impedir que saíse da miña boca palabra nengunha, dando paso a un eito de bagoas e saloucos que me facían mostrar a miña invulnerabilidade ante a dramática situación.

A dor que se respiraba era tal, que a túa face, de beleza abrumadora, representaba unha amarga expresión adornada de incesantes suspiros e de longos ríos de bágoas, que partían dende os teus bonitos ollos verdes, completamente afundidos nun mar de penas, e percorrián a túa delicada pel para finalizar no interior da miña amargura. Pasados estes momentos de inmensa tristeza, os nosos corazóns actuaron cegamente, impulsando aos nosos corpos a fusionarse nun apaixonado abrazo, o cal representaba esa palabra para nós que era tan difícil de pronunciar e á cal desexábamos olvidar. Esa palabra que significaba a nosa separación e que nos facía ter síntomas de medo e de grimo era o adeus.

Como pode ser, recordo todo canto sucedeu naqueles fragmentos de tempo, ata o más mínimo sentimento, xa que cada día que pasa penso en ti; matino no tempo que pasamos e sobre todo naquel abrazo que o significou todo para mim. Eu só desexo voltar a estar contigo, áinda que só sexa un intre, un intre que recordaría para o resto da miña vida, entremontes confórmome con que me escribas unha carta como fago eu agora; ese sería o mellor remedio para este garfo que teño cravado no corazón; nun corazón amoreado de dor por que eu non podo verte e sigo pensando en ti.

Javi

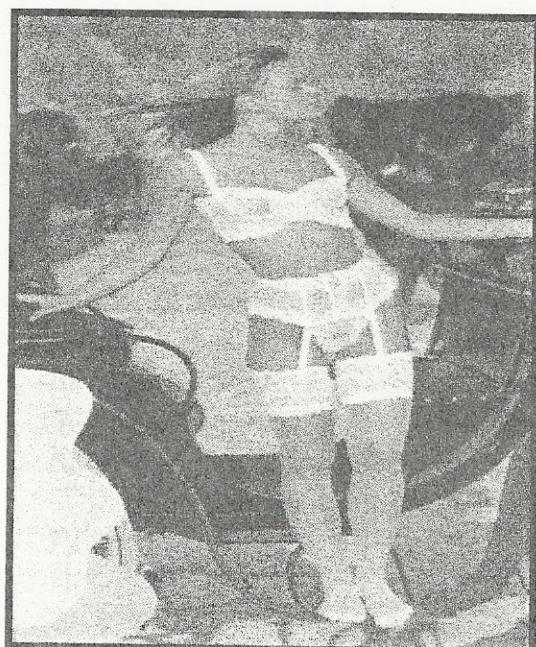
¿Que lle Ocorre a T.V?

Ver sexo na televisión na época na que nos atopamos estase a converter nunha rutina, nos diríamos que diaria.

Xa a partir de tempranas horas da noite empezan a botar este tipo de programación e áinda que resulta moi interesante para a xuventude, pensamos que deberían de facer unha nova canle que se dedicase especialmente a isto, xa que con todos istos espacios e coa cantidade de partidos televisados están facendo que a xente busque solucións e unha delas pode ser ir ao cine ou ao videoclub.

Ademais esta programación dá unha idea equivocada do que é o sexo para os rapaces de curta idade que ven a televisión.

En definitiva, nos pensamos que a invención dunha nova canle de pago para estos espacios televisivos, non sería unha mala idea.

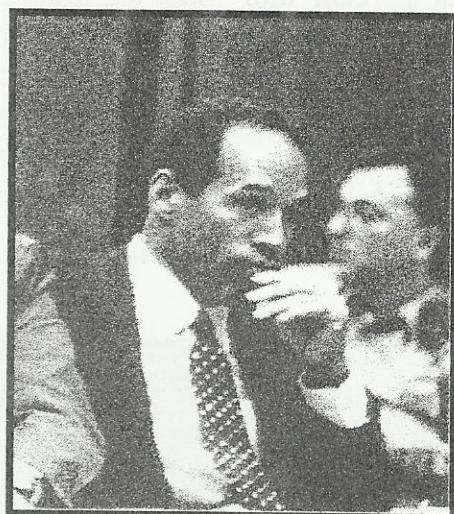

David. S. Peña
Fernando O. Calviño

A Influencia da T.V nos Xoves

A maioría dos actos violentos danse pola influencia da "Caixa Tonta", que emite diariamente esceas criminais.

Ultimamente a televisión é o centro dos pensamentos e accións da poboación española coas suas "americanadas".

Primeiro, o chegar das clases xantamos cos telexornais (espellos da dura vida cotiá). Pola tardiña traxedias baseadas en feitos reais. Entre lusco e fusco, volven os telexornais seguidos de películas pouco educativas. ¡Ah!, sen menciona-los "realty-shows". De súpeto, un día tanto che parecen diante da porta unhas cámaras de T.V e un ramallo de rosas, coma che dan unha "Sorpresa, Sorpresa", ou te meten unha caravana con moitos corazóns e un home que ven a facerche preguntas. Non, sei dentro de pouco os nosos soños, acabarán saíndo na televisión, ou o que será peor, remataremos soñando con ela.

Fátima M. V. Eiriz
Maria V. Vázquez

Morte no Instituto

Dolores estaba na sala da súa casa cando chegou a súa nai, que portaba unha carta na man. A carta era para Dolores, e nela poñía:

“Querida Dolores:

Sei que me coñoces, por iso non vou decir o meu nome, pero si che vou decir o que quero. Quero que me deixes tódolos días mil pesetas na porta do baño.

¿Entendido?

Será mellor para a túa saúde que mas deixes.”

Ela non lle fixo caso e tirouna ao lixo.

Pasados uns días, atopou outra carta na que poñía:

“Querida Dolores:

Vexo que non fixeches caso da miña carta, ten cuidado, non vou en bromas”.

O ler a segunda carta, empezouse a preocupar e a levou a policía. Alí dixéronlle que non se preocupase, que iso ocurría tódolos días e que nunca pasaba nada.

Dolores foise tranquila para a súa casa.

Uns días despois voltou a recibir outra carta na que poñía:

“Dolores:

Como non me des os cartos, voute matar e dígocho en serio. ¿Vale?”.

Dolores volvou a policía e desta vez fixéronlle máis caso. Puxeron un policía na porta da súa casa e outro na porta da clase.

Agora estaba máis tranquila.

Uns martes, ía Dolores polo pasillo do Instituto, desta vez non tiña ningún policía vixiánda, entón sentiu como algúen lle poñía unha

navalla polo lombo, e lle ía dicindo ao oído que fose o servicio, e que se miraba para atrás, podía ser moi perigoso para ela.

Entón puido ver que lle estaba a acosar. Resultou ser a que fora a súa mellor amiga no colexiio, Manuela.

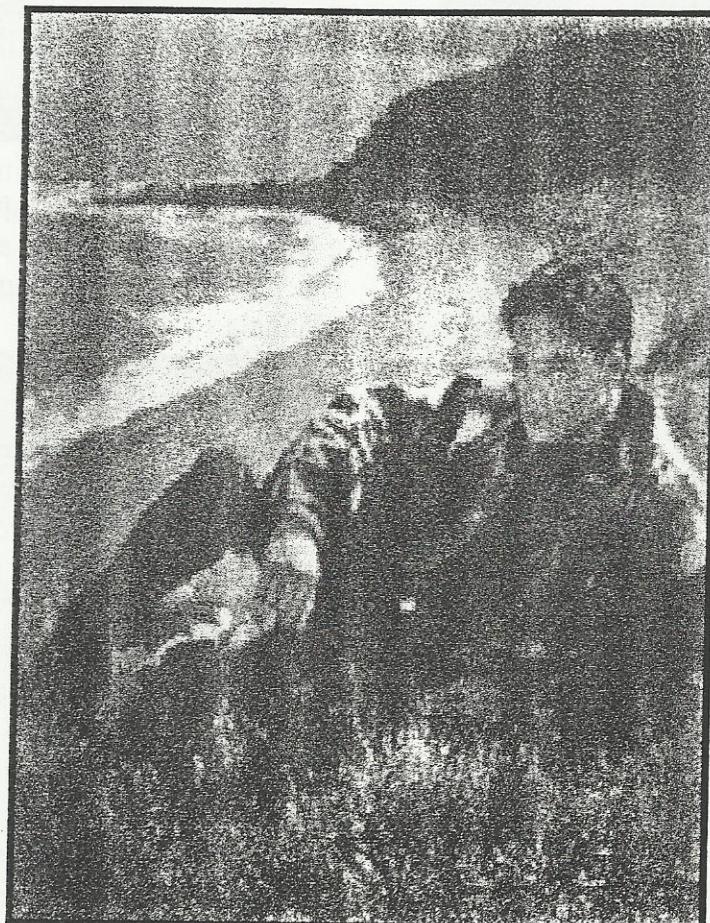
Manuela que era unha drogadicta, díxolle que lle dera os cartos e que a deixaría en paz. Dolores díxolle que acabara sendo drogadicta polas malas compañías e que non lle ía dar nada aínda que o tivera.

A Manuela sentoulle tan mal escoitar iso, que lle clavou a navalla no pESCOZO.

Nin a policía nin ninguén puido remediar que a morte de Dolores fora tan tráxica e que tivera que pasar os seus últimos momentos sufrindo e bañada por un mar de sangue.

Vanessa L. Vázquez

No pronto que calan as os días
na imaxe dun hoxe infinito, no tempo, que lento,
unha gota vermella apodrece.
Nas veiras do río parado
dormita o creador da paciencia,
e como chora a árbore
que sostén os seus soños inquedos
E o lume dun tabaco apurado
non remata no momento oportuno...
¿Onde se atoparán as horas
cando preguntas por unha mañán tempraneiro?

Samuel

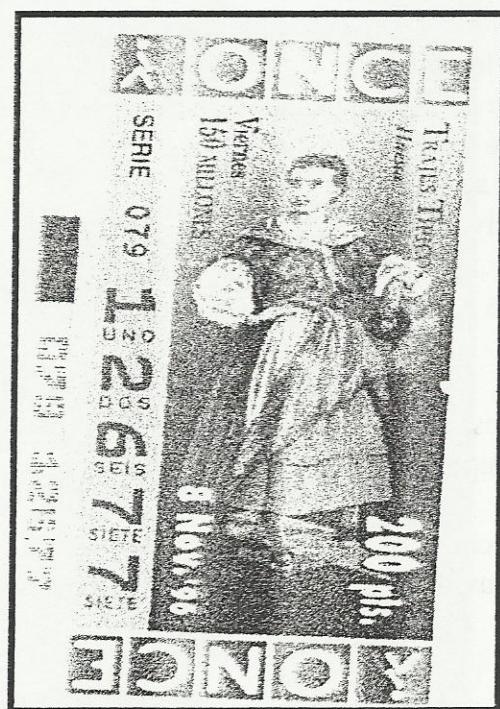
O Sufremento Rematado

Tal vez se olvide xa para sempre da lingua que lle causou tantos danos cando non a podía falar.

Unha lingua que a súa nai dáballe en silencio por medo aos que a impedían.

Estou falando dunha muller, e dun suceso que aconteceulle fai ben pouco. Antía era unha muller traballadora, coidaba do seu e sempre se conformaba con ben pouco, unha persoa que sufria tanto polo que desexaba e que non sabía se algún día o tería.

A súa saia, moitas veces da manchada da terra da que ela viña de coidar e labrar, e sempre o xersei de lá era a súa roupa da semana. Excepto a dos domingos, unha longa saia de cores a xogo coa blusa.

Un bo dia para ela e o seu marido e seguro que non o mellor para a xente que a quería, o seu home Xoxe levou para casa un cupón da "ONCE" premiado con doce millóns de pesetas.

A parella cubriuse cos mellores trapos que poideron atopar, pero xa non eran os de antes. Antía volveuse unha muller distinta, xa non se reunían coas súas mellores amigas para xogar as cartas nem ía á tenda do pobo onde se atopaban as mellores ofertas.

O seu cambio de imaxe e de carácter afectoulle á súa pobre lingua. Pobre porque sufriu por ela, cando no tempo da dictadura estaba prohibida. Sempre a costas para falar o castelán no colexió e desexosa de chegar a súa casa e falar o doado e fácil.

Pero a xente que a coñece ben, di que por moito que o oculte ainda a sente e a quiere.

E Antía cando está a falar coa xente do seu nivel económico actual escápaselle algunha palabriña na lingua que ainda leva no seu corazón, pide perdón. Porque a Antía lle pudo máis a morea de millóns que lle deron de todo, pero que lle quitaron a súa fala.

Ao mellor cando remate o diñeiro, o galego teña outra vez a oportunidade de voltar aos beizos de Antía.

Margarita Álvarez

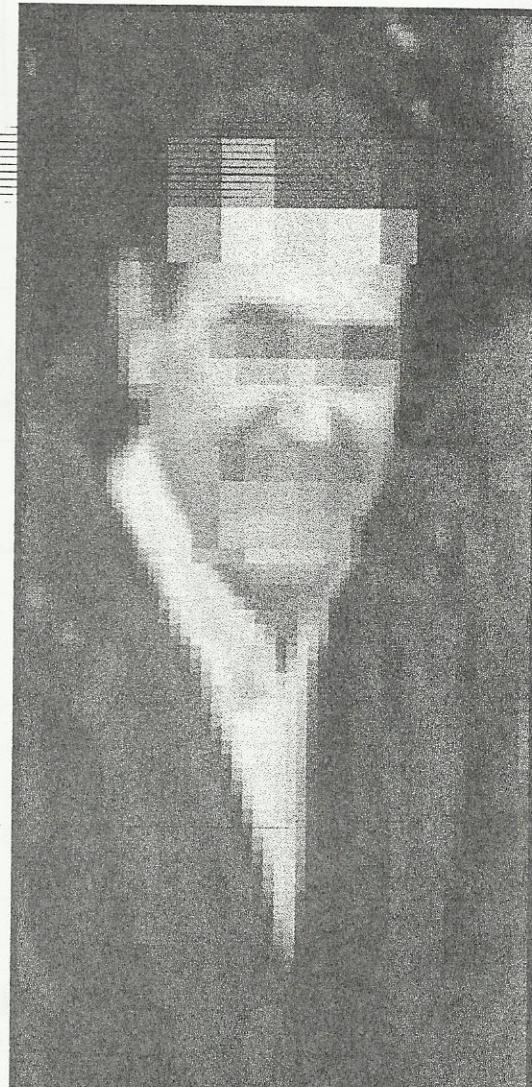
Imaxina unha Cascada de Senlleiras Bágoas

Mergullantes océanos de bágoas, ao lonxe..
 Inexactitude brillante perante as olladas de pena e compaixón...
 Horas e minutos cravándose na súa carne, mallando nos seus recordos...
 Se cen anos más vivise, cen anos más diríalle que non fuxira...
 Ao lonxe... vellas historias de trovadores mornos e quedos,
 doces verbas de amor, noites de irrefreabel paixón...
 Pasenñamente a vela íase esgotando, ía sumindo...
 no fondo dos seus corpos o sangue facía nós de carne e alma...
 Se cen anos más vivise, cen anos más diríalle que non fuxira...
 Xa chega o enterrador e aló no fondo, a inhóspita terra
 espera leda a chegada do seu corpo...
 Pendurando nas súas almas, doces inquedanzas e soalleiros soños, que non voltarán...
 Na boca tiña unha mancha púrpura,
 seica semellaba un cabaliño do demo...
 e aló nos baixos da súa escuridade
 os trasnos conspiraban segredas cancións mortais...
 No seu río de tebras os coios se arreluaban até parecer enormes xigantes de brétema...
 Na boca tiña unha mancha púrpura,
 seica alguén mordera ben fondo ata acabar con ela...
 Nun esteo da ribeira, lonxanos asubíos agardaban un máxico exorcismo...
 Se cen anos más vivise, cen anos más diríalle que non fuxira...
 Subindo, baixando, espertando illas de soidade
 afundidas no seu fatal desexo deserto. Deserto, lembranzas
 soterradas nun cadeleito sen fondo... escomezou a baixar a pendente, e as bágoas,
 da súa salgada pel ían afundindo pozos en suave e doce pó...
 Como unha casacada de auga sanguíñolenta, os seus cabelos
 esbaraban polos penedos, e algún que outro nocivo berro
 traspasara as fronteiras do prohibido...
 Ao lonxe... vellas historias de trovadores mornos e quedos, doces verbas de amor...
 Na bágoas da que nacera aquela súa vida,
 Hoxe, xa non se escoitaba o máis miúdo anaco...
 Seguiron a atravesar aquel mar de demos e diaños,
 alonxando dos seus corpos, furtivas miradas de hipocresía
 Como unha fervenza de auga sanguíñolenta,
 os mergullantes océanos, de pel salgada estaban cheos...
 Máis hoxe non sabería que asubiar, baixaría o seu ollar e esquecería
 Porque xa non hai vida sen ti,
 Porque xa non hai alma sen ti,
 Porque xa non teño,
 ¡Volta se cen anos más vivise, cen anos más diríalle... ¡Volta!

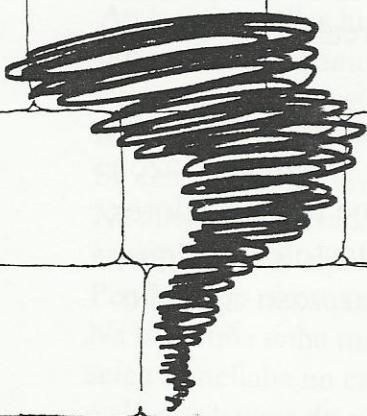
CONCURSO

Se descobres estes dous persoaxes que se atopan ocultos nestas dúas fotografías entrarás no sorteo de fabulosos agasallos que realizará “*O Son Rebildeiro*”.

Unicamente tes que deixar o teu nome, apelidos e curso xunto coa resposta correcta, no buzón da revista que se atopa no instituto (Buzón azul), e se eres un dos acertantes entrarás no sorteo. O nome dos gañadores aparecerá en Conserxería e só teredes que poñervos en contacto con calquier responsable de “*O Son Rebildeiro*”, para que vos den o voso agasallo. ¡Moita sorte!

Moitos son o barniz, pero poucos son a madeira.

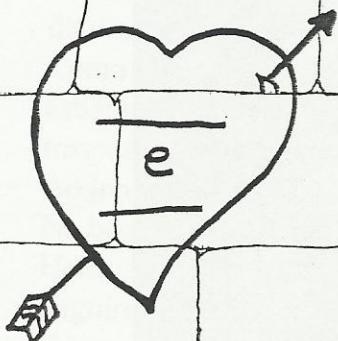

Hai homes que loitan algún dían e son bos, hai homes que loitan un ano e son mellores, hai quenes loitan moitos anos e son moi bos, pero hai os que loitan toda a vida esos son os imprescindibles (Bertol Brecht)

Nada en exceso é bon, confucio
(Shakespeare)

Só sei que non sei nada.
(Sócrates)

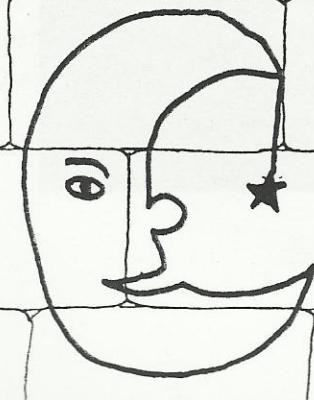
Sendo galego non debo ser máis que galeguista.
(Castelao)

A vida seguirá sendo inxusta mentres o cor
da pel siga sendo máis importante que o cor dos ollos.

Non busques o camiño da
liberdade, a liberdade é o camiño.

Frases Célebres.

Non é prudente fiarse por entero de que alomenos te enganou unha vez (Descartes)

O LED
camiño do exceso é a fonte do saber.
(William Blake)

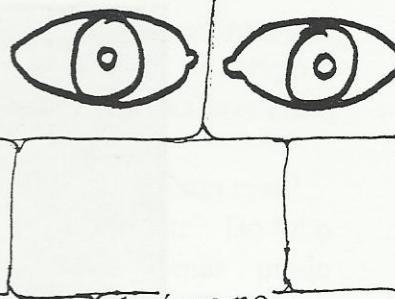
Prefiro morrer de pe que vivir toda a vida axeonllado. (Che Guevara)

Que é o tempo? Se non mo preguntan seño, se mo preguntan xa non o sei. (San Agustín)

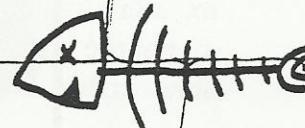

Esquecerás por quién chorras, pero non esquecerás quién te seca as bágoas.

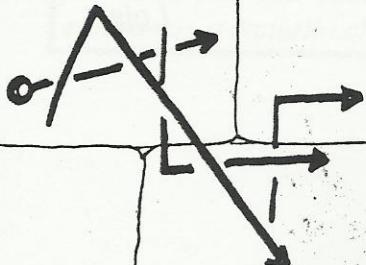
Tódolos recordos perderánse no tempo como as bágoas na chuvia.

O amor non é ir un detrás do outro,

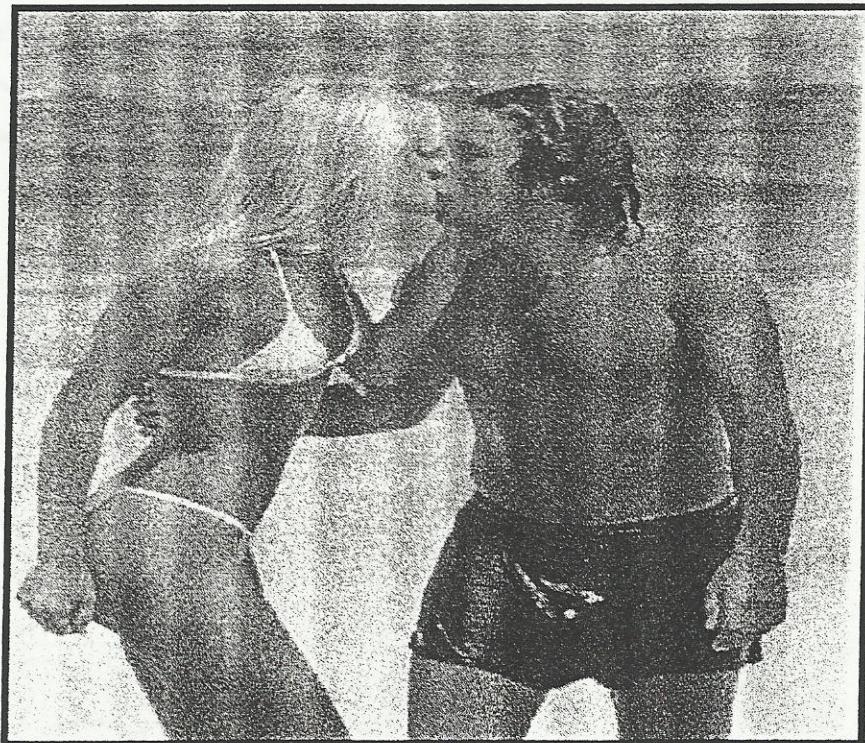

e ir xuntos da man.

Por Fin...

Ela quereme tanto eu inda a quero máis
estou namorado deste anxo da garda.
Xuntos vivimos as lembranzas
que nos depara esta vida.
O pelo da princesa dos meus soños
o intenso brilar dos seus inesquecibles ollos
o ouvido que lle percebe ata límites insospeitables
o sorriso dos beizos falan de sabedoría ....
Non sei como explicar o que me ocorre
Non sei.....
Non dou creto, balbuceo cando escoito falar de ti
e a miña luz, a miña estrela, a miña paixón
o lume incessante sumerxido no corazón
e imposibel de cinguir nin coa más forte das treboadas.
A penas podemos sair da nosa inimaxinable
e inigualable aureola de ledicia e felicidade
que nos fai ser fortes contra das forzas da maldade.
Non sei que faría sen ti, bela e dulce damisela
que clarexas as miñas esperanzas.
Gracias, graciñas por ve-lo lado bon das cousas
por tentar cinguir está paixón que nos fai chegar a eternidade.

Lois

Consultorio

Son un alumno/a de 2º de Bacharelato e estou saíndo en total segredo cun/cunha mestre/a do meu Instituto. É unha persoa fantástica, pasámolo moi ben e por esta mesma razón pasamos moito tempo xuntos; quizais demasiado. Coma este curso e xa por si difícil, esta relación ponme contra as cordas, polo que tiven unha idea: estudiar o resto de asignaturas e deixar a que el/ela me imparte, xa que eu a daba como aprobada. Sen embargo, suspendeume. Foi a miña peor nota. Non me comentou nada sobre o tema nin eu me atrevín a falalo.

A consecuencia disto enoxeime moito e estiven a punto de deixalo, máis non fun quen de facelo por un dobre motivo: Estou perdidamente namorado del/del, ademáis temo que si o/a deixo as miñas notas baixen ainda máis. Pero, por riba, el/ela ándame dicindo sempre que non nos vemos nada, que teño que sair máis, que non pode vivir sen min... e eu non teño tempo para nada pola súa culpa. ¿Que fago?

Resposta: Ben, ben. Semella que tes un gran problema amigo/a. A tíia non é unha situación sinxela, por iso é difícil aconsellarte, máis dende o meu punto de vista tes que pensar ben o que fas, pois estas a xogar co teu futuro.

Máis estás nunha situación da que podes sacar probeito pois se só suspendeches esa asignatura podes pedirlle a esa persoa que che axude a estudiala, e non te preocupes por que te queira ver, pois iso é normal. Tamén seguro que comprende que tes que dedicarlle tempo o estudio e non terás problema por iso. ¡Sorte co curso! E espero que o consello che sirva de algo.

Dionissios.

A Mirada da Tristura

Ia lentamente camiñando pola rúa sen apenas saber cal sería o rumbo a coller, sen apenas saber cal sería o seu destino.

Quizáis foran as potentes luces de aquel local as que chamaran a súa atención e o levaran a introducirse naquela mestura de corpos que producía noxo.

Cruzou a porta da discoteca que, coma todas naquel lugar, convertírase no umbral da súa morte.

Baixou pouco a pouco as escaleiras áinda con bágoas nos ollos e achegouse á longa barra que naquel intre a el lle pareceu interminable e fría. Botou unha ollada á pista onde a xente semellaba estar bailando, e ó alto teito que aparecía ante os seus ollos como unha chea de luces que nublaba a súa mente. Paredes inmensas e sombrías cubertas por unha fina capa de pintura que xa deixaba ver trozos de escura masa, e despois de un tempo o que fluía polas súas veas xa non era o seu sangue.

-Xa tomaches demasiado ¿Non cres?

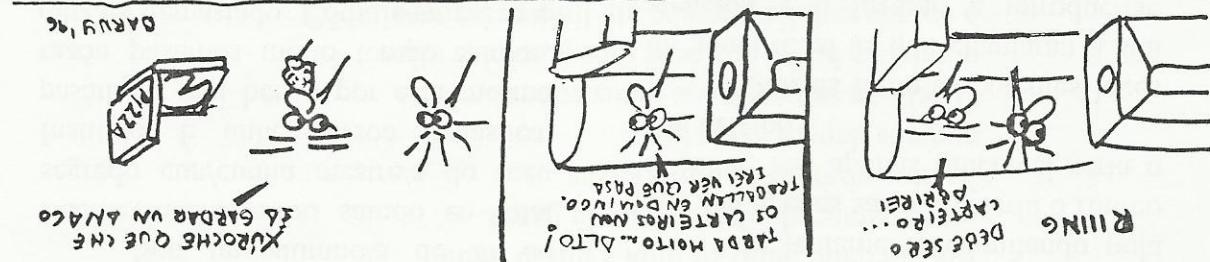
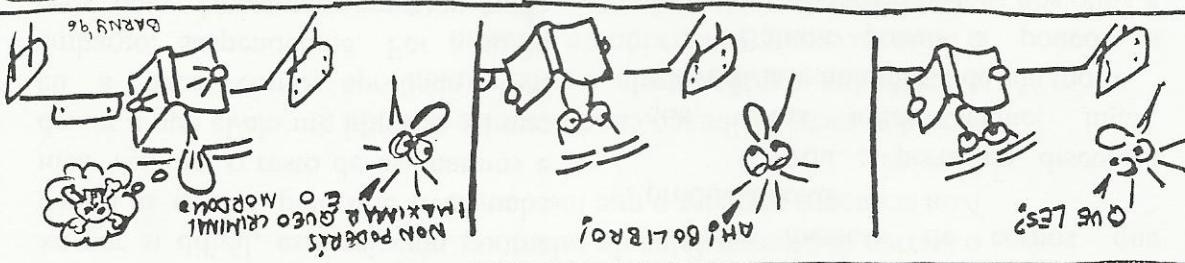
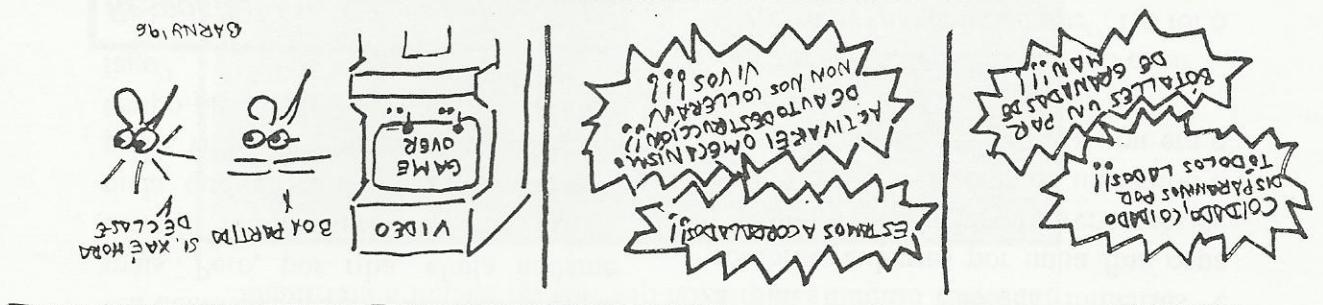
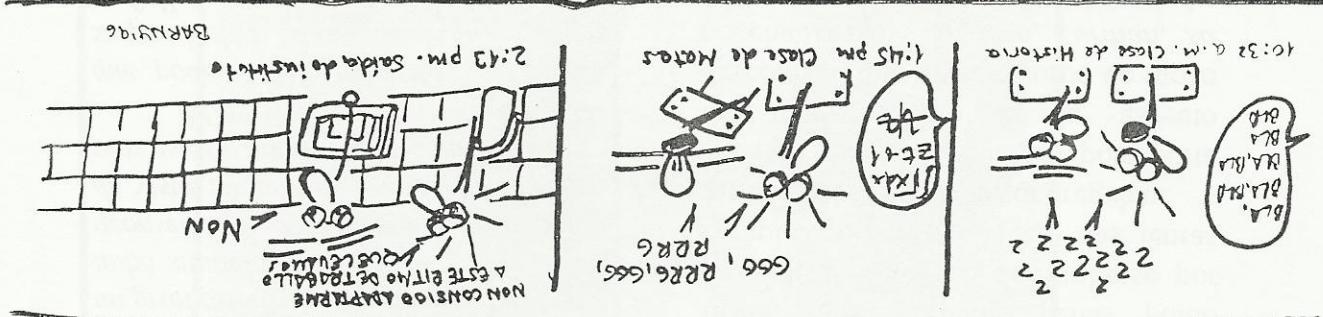
- “Deixame que beba en paz”. Iso foi o último que a duras penas puido pronunciar antes de derrumbarse por completo e ser o obxecto das tenras miradas dos que alí se congregaban.

De súpeto apareceu pola porta un rapaz miúdo e de aspecto descoidado que ó ver o corpo do mozo no chan dixo: “Xa está, curmán, xa lograches o que andabas buscando, agora vaite afacendo a soñar onde ningúén prospera”.

Maria G. Estévez

Histórias do Outro lado estã dedicado a todo aquilo ser que se desplaza, xa sexa a dous ou catro patas, polo chão ou ao esplanado, por dous ou catro patas, polo campo ou ao longo das estradas e ferrovias, sempre com o mesmo objectivo de se divertir.

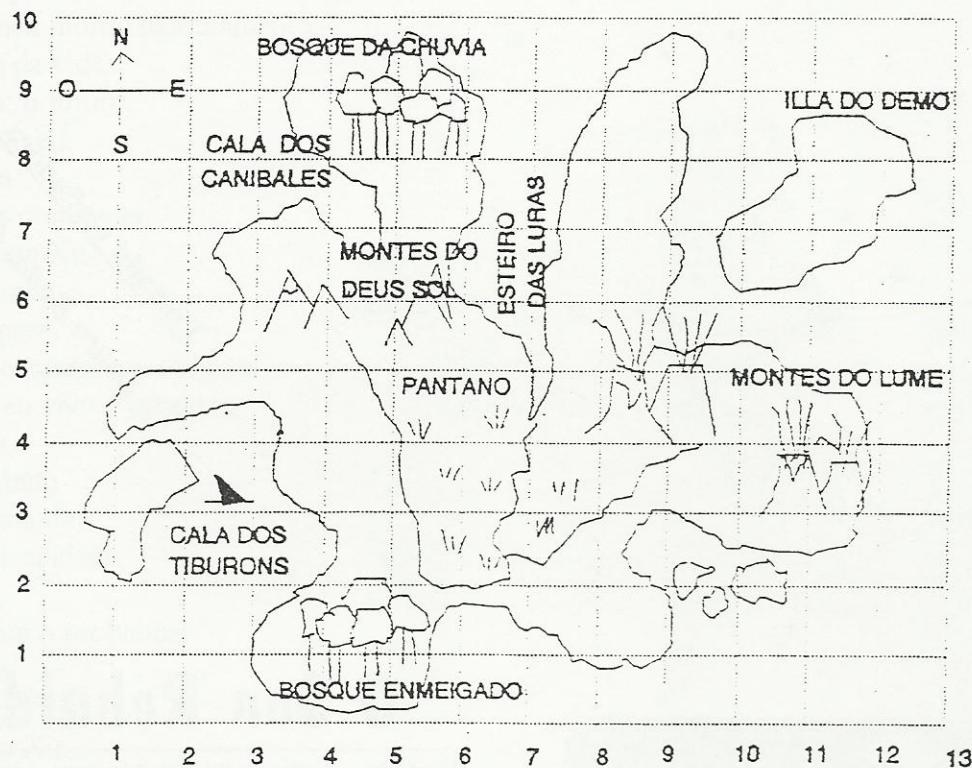
ATENCIÓN: LER BENEFÍCIA SERIAMENTE A SAÚDE. LE CON MODERAÇÃO, É A TIGA RESPONSABILIDADE

Historias do outro lado..... do possibile poi Barhy Gaulle

A illa do tesouro

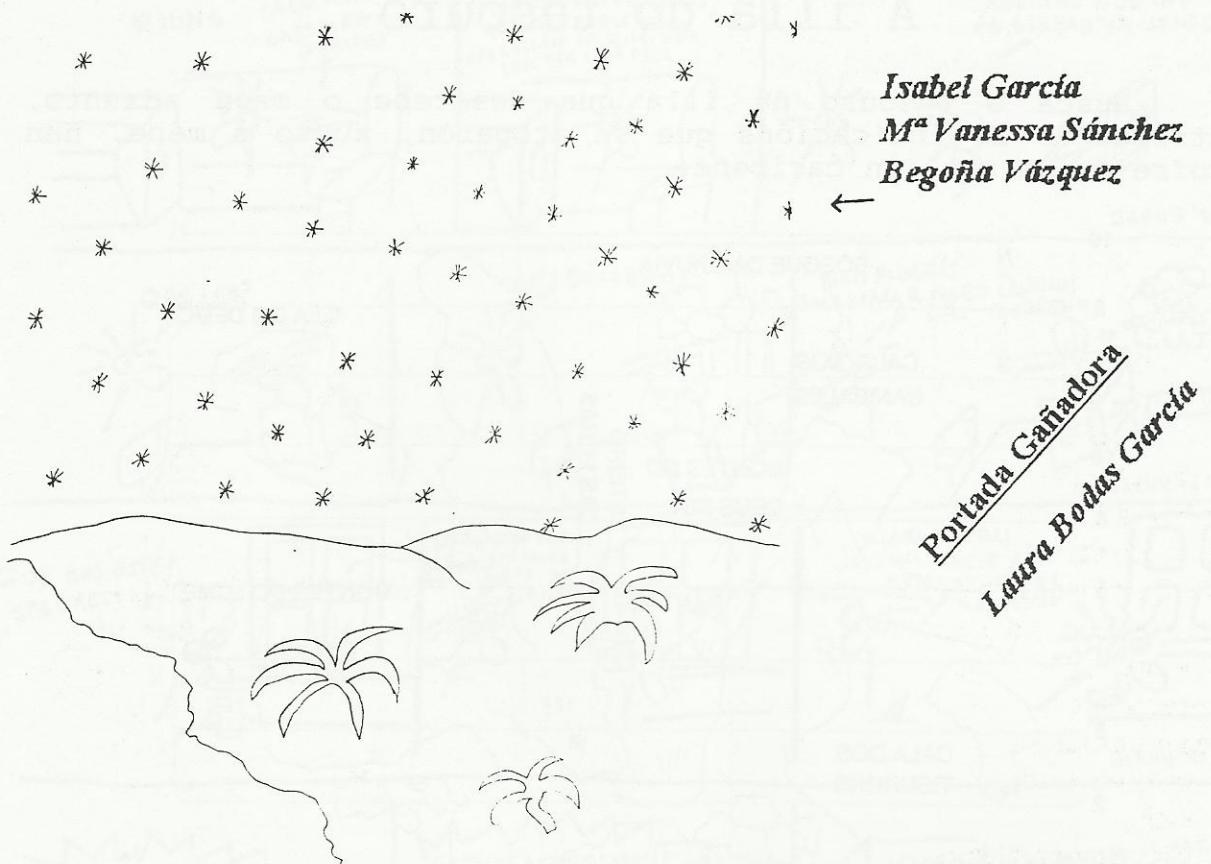
Busca o tesouro na illa que descrebe o mapa adxunto, utilizando as indicacións que se atoparón, xunto ó mapa, nun cofre dunha mansión caribeña.

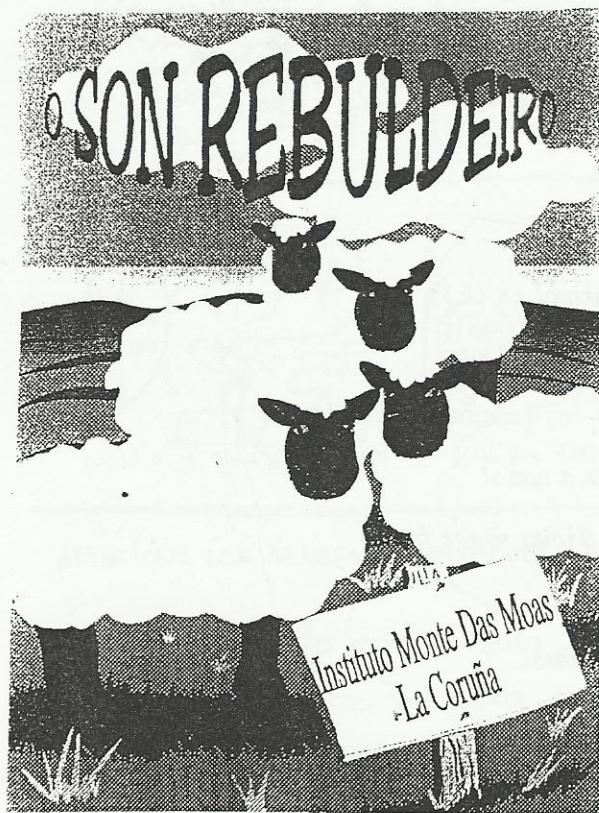
1. Desembarcar na illa contigua á principal en (1,3)
2. Vixiar ó Este (3,0), ata a illa principal.
3. Simetría respecto de $y = 5$. ¡Cuidado cos cazadores de cabezas!
4. Simetría respecto de $x=5$, non cruzar a nado!
5. Xiro de 180 graos ó redor de (7,6). ¡Muita sange fria!
6. Simetría respecto de $y = x$. ¡Uuu!!!!???????
7. Traslación de vector (6,1). ¡Reza, se sabes!
8. Xiro de - 90 graos en torno a (7,7).

¡O tesouro está baixo un gran penedo!

Portadas Finalistas do Concurso de O Son Rebuldeiro

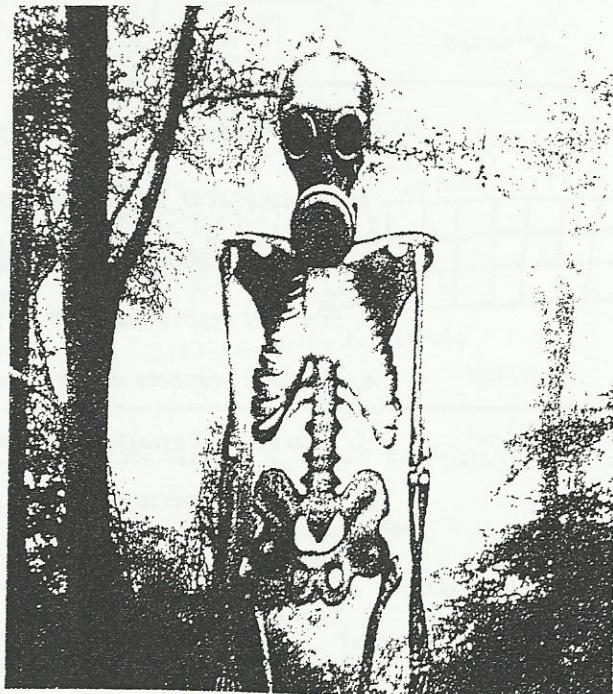
Portada Ganadora
Laura Bodas García

Diego Torres Peiró

O Son Rebuldeiro

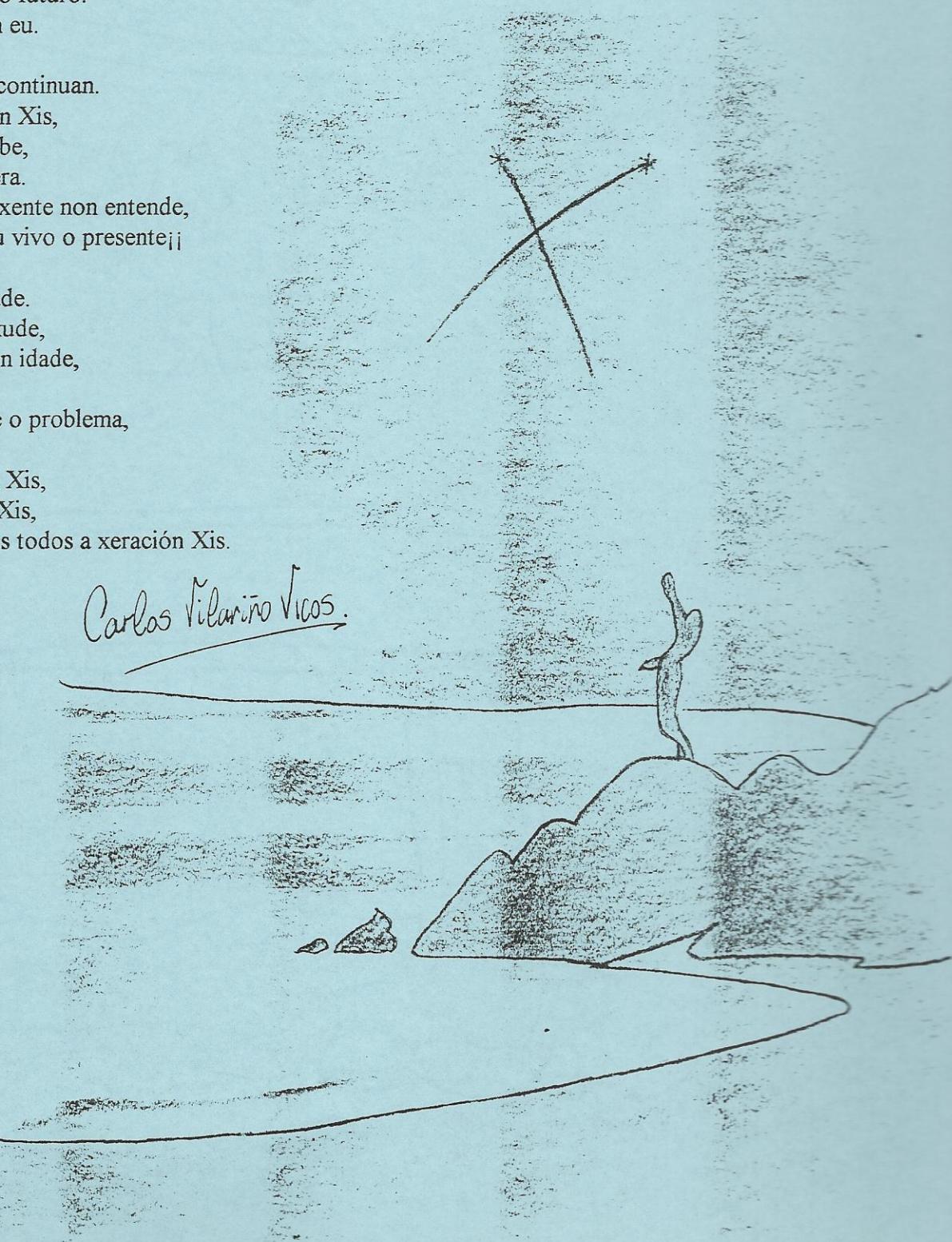
A Coruña Revista de Difusión Trimestral Ano 1997- Nº 6 -100 ptas

Angel Lodeiro Ferreiroa

XIS

¿Cando nacín? non se sabe,
pero que estou aquí é irremediable.
Son grande e fermosa,
forte e vital.
Capaz e disposta a todo,
esquecida; axudada en nada.
Nin a rosa socialista,
nin a gaivota popular,
botan man do meu mortal basculamento
na corda frouxa da vida.
O meu enemigo: o futuro.
O meu amigo son eu.
Berro por axuda
pero as sorderas continuan.
Son eu: a xeración Xis,
da que nada se sabe,
pero todo se espera.
Do meu futuro o xente non entende,
¡¡qué demos se eu vivo o presente!!
Busco solucións,
encontro escuridade.
Que algun me axude,
a min, a persoa sen idade,
sen experiencia,
sen nada máis que o problema,
esa inseguridade.
Son eu a xeración Xis,
eres ti a xeración Xis,
en realidade somos todos a xeración Xis.

Carlos Vilariño Vicos.

